

חבריהוועדה האלוף יונה אפרת, עם שרון, הראד, פורת וכגון כמיכצ'ר הכופור בראשית המילחמה אנשי'מסד, ישרים ואחרים

„מפי שר'הביטחון עצמו אנו יודעים ששיקול זה (החובה ההומניטרית והנוק המדיני) כלל לא עמד לנגד עיניו...“ אכן, הוכחה ניצחת. שרון עצמו אמר. גם בפגישותיו עם מפקדי הפלאנגות לא עשה שר'הביטחון כל נסיון להעמיד על חומרת הסכנה של מעשי'טבח מצד אנשיהם. (עמוד 84). מור, מור. ערים (לסכנה של טבח). אחד האנשים האלה הייתי אנוכי. כהוכחה לכך שלחתי לוועדה את ההודעה שפירסמתי באותו היום בעיתונים, שבה הזהרתי מפני הטבח הצפוי. מכאן הגיעה הוועדה אל מסקנה, שהשר הפר את חובתו. ועל כן גם ניסחה את המלצותיה לגבי שרון בשפה עדינה, שאיפשרה את השארת האיש הזה בממשלה. ההיסטוריון יסיק מסקנה שונה לגמרי: שכל החומר מצביע על כוונתו המפורשת של שרון לאפשר לפלאנגות לבצע טבח, אשר יביא לבריחתם של מאות אלפי פלסטינים מלבנון לסוריה, ומשם לירדן — כדי שזו תהיה למדינה פלסטינית'אש'פית על פי תפיסתו.

בגין: הנופקד הנוכח?

ב מדינת ישראל המציאו מושג אבסורדי, כדי להגדיר את מצב הערבים שהם „נפקדים“ על פי החוק, ורכושם נגזל מהם. למרות שלמעשה הם חיים במדינה. אלה הם „הנפקדים הנוכחים“.

המחבלים“ וברור לגמרי כי בעיניו מחנות'הפליטים (שאותם כינה בשם „מחנות המחבלים“) הפיהם התשתית של אש"ף.

דיבורים אלה לא ספקו אחרי שכל כוחות אש"ף התפנו מביירות. לדברי שרון ואנשיו, התשתית של אש"ף המשיכה להתקיים. כדי להוכיח זאת, הומצאה האגדה של „אלפים המחבלים“ שהושארו, כביכול, מאחור. מחנות'הפליטים נשארו „מחנות המחבלים“.

מכל זה נובע בעליל כי המטרות של שרון והמטרות של הפלאנגות עלו — לפחות בעיניו זה — בקנה אחד.

כאשר נשאלת על רקע זה השאלה „מדוע הכניס שרון את הפלאנגות למחנות? — מתבקשת התשובה מאליה, היא הגיונית בהחלט. שרון היה בטוח כי הפלאנגות — ובמיוחד יחידת'הרצח של חבייקה, שהתמחתה כבר בעבר בביצוע פוגרומים — יערכו במחנות טבח שיהיה די מחריד כדי להביא לבריחת הרבבות, כפי שקרה בארץ'ישראל אחרי טבח דיר'יאסין. שרון עצמו השיג מטרה זו כבר קודם לכן במחנות הדרום. הוא הפציץ הפגיו אותם, ולאחר מכן הרס את רוב הבתים שנשארו באמצעות דחפורים. רוב הפליטים (יש המדברים על 50 עד 100 אלף) ברחו מן המחנות אל השטח הסורי, וכל האוכלוסיה הגברית שנתרה נכלאה באל'אנצאר.

האם דיבר שרון בפירוש עם ראשי הפלאנגות על כוונה זו? איש אינו יכול לדעת, כי שרון ניהל עשרות שיחות עם ראשי'הפלאנגות שלא בנוכחות עדים בלתי'תלויים.

אך גם אם לא דובר על כך בפירוש — לא היה כלל צורך בכך.

אריאל שרון נכנס למילחמה כשמוני וגמור עמו להביא לסילוק מאות

אלפי פליטים פלסטינים מלבנון, דרך סוריה, לירדן. מבחינה זו

דמו כוונותיו למגמות הפלאנגות. השאר בא באופן אוטומטי

לפי דו"ח הוועדה, ראשי'ממשלת ישראל, מנחם בגין, היה מעין „נפקד נוכח“ במשך כל פרשת'הטבח. הוא חי, נשם, פעל — אך איכשהו נשאר מחוץ למעגל.

„תמוה הדבר ששר'הביטחון לא שיתף כלל את ראשי'הממשלה בעניין ההחלטה של הכנסת הפלאנגות למחנות.“ קובע הדו"ח (עמוד 86). בשרשרת התמיהות של הוועדה, זוהי אחת התמיהות החשובות ביותר.

אם להאמין לדו"ח, מתקבלת תמונה בלתי'מחמיאה מאוד על האדם המחזיק בידיו את גורל כלונו, לחיים או למות, המחליט על פתיחת מילחמה ועל סיומה, האיש שבעיקבות החלטתו נהרגו בלבנון 500 בחורים צעירים, ממיטב הנוער הישראלי, אלפים נספצו והפכו נכים — שלא לדבר על רבבות הרוגים לבנוניים ולפלסטיניים.

בגין מופיע כאן כדמות תלושה, שאין לה מושג על המתרחש, שאיש אינו משתף אותה בחלטות גורליות, שאינה אלא כדור'מישחק בידי שרון. לא היה לוועדה מנזם מתיאור זה — כי האלטרנטיבה היחידה היא המורה הרבה יותר.

בבואה לרון בראשי'הממשלה, לבשה הוועדה כפפות'ימשי כפולות שיכבה. „מה שהוברר הוא, בראשי'הממשלה לא שותף בהחלטה להכניס את הפלאנגות למחנות.“ אומר הדו"ח (עמוד 79).

אחרי'כך באה התמיהה, אחת מאותן התמיהות שהן סימני'היכר של ועדה זו. „אין ביכולתנו לקבל את עמדת ראשי'הממשלה, שאיש לא העלה על הדעת שעלול לקרות מה שקרה, ואת המשתמע מדבריו, שלא צריך היה לחזות אפשרות כזו, בעת שהתקבלה ההחלטה על הכנסת הפלאנגות למחנות.“ (עמוד 80).

בשיר אדי'ג'מייך ואנשיו הכירו את שרון, ושרון הכיר את בשיר ואנשיו.

איך התייחסה הוועדה להיבט זה של פעולת שרון? בפרק על שרון אמרה: „לא נחזור כאן על הדברים שכבר אמרנו לעיל בדבר הידיעות הכלליות, שהיו מן המפורסמות, על מוסר'הלחימה של הפלאנגות, רגשות'השינאה שלהן כלפי הפלסטינים ותוכניות מנהיגותן ביחס לעתיד הפלסטינים...“ (עמוד 82).

ובכן? „בנסיבות שהיו קיימות אחרי רצח בשיר, לא היה צורך בכושר נבואי, כדי לדעת שקיימת סכנה מוחשית למעשי'טבח בהכנסת כוחות הפלאנגות למחנות, מבלי שצה"ל יהיה איתם באותה פעולה, או מבלי שתהיה לו אפשרות לפיקוח יעיל על פעולותיהם שם... תחושת סכנה כזו היתה צריכה להיות בתודעתו של כל בר'דעת, שהיה קרוב לנושא זה, ובוודאי בתודעתו של שר'הביטחון...“ (עמוד 83).

ובכן? האם שרון אינו „בר'דעת“? מדוע לא נהג שרון כפי שהיה אמור להתנהג לפי ההגיון?

„ההסבר היחיד לכן הוא, שהחשש מפני הצטוי נעלם מתודעתו, מכיוון שהיתרונות של הכנסת הפלאנגות למחנות... הסיתו את דעתו מהשיקול הנכון בעניין זה.“ המילה „היחיד“ אינה מודגשת במקור. אני הדגשתי אותה. מפני שהו רחוק מאוד מלהיות ההסבר היחיד.

יש הסבר אחר — והוא סביר לאין שיעור יותר, אף שהוועדה לא רצתה להבחין בו. והוא: ששרון שלח את הפלאנגות כדי שיבצעו את הטבח.